

sætte disse Takster op. Den Frygt har jeg ikke; der vil ikke i den Henseende indtræde Ulemper. Men jeg synes, det vilde være uheldigt, at en Lov ophører at eksistere, som har den Betydning som Loven af 1896 har, ikke blot med Hensyn til Takstbestemmelser, men ogsaa i øvrigt; thi i denne Lov paa nogle og 70 Paragraffer er jo ordnet en Række andre Forhold, deriblandt ogsaa hele Spørgsmaalet om Erstatningsforholdet mellem Banerne og Publikum, ikke blot for Statsbanerne men ogsaa for Privatbanernes Vedkommende, og baade for Gods og Personer. Jeg kunde ikke tænke det rigtigt, at man vilde lade denne Lov forsvinde og sætte et Intet i Stedet. Derfor fremhæver jeg, at vi alle i Udvalget ere enige om, at Loven bør fremdeles blive gældende. Der er den Forskel mellem os og Flertallet i Udvalget, at dette foreslaar at ophæve den paagældende Bestemmelse, medens Mindretallet kun begærer den i samme satte Frist forlænget et Aar fra 1ste April 1901 til 1ste April 1902, i saa Henseende i Overensstemmelse med hvad der i sin Tid var Stemning for i Landstinget, nemlig at lade disse Takster gælde til en vis Tid, for at Lovgivningsmagten saa paa ny kunde tage under Overvejelse, om de skulde gælde fremdeles eller ikke. Altsaa paa dette vigtige Punkt er der Overensstemmelse til Stede i Udvalget. Men saa skiller Udvalget sig i et Flertal og et Mindretal, naar der saa er Spørgsmaal, om man paa dette Tidspunkt skulde fra Rigsdagens Side indlade sig paa at give ny Takstbestemmelser, idet Flertallet mener, at der bør gives saadanne, medens vi andre ønske at opsætte at træffe Bestemmelse herom, indtil Rigsdagen træder sammen til Efteraaret, idet der da ventelig vil foreligge Betænkning fra Kommissionen. Det drejer sig i den Henseende om et Beløb for et Aar af 1,800,000 Kr., idet man vil se, at Udvalgets Flertal foreslaar udstemt de 100,000 Kr., som forventes indvundet paa Kreaturbefordringen. Nu skal jeg erkende, at dette Beløb har sin virkelige Værdi for Statskassen. Om man nu behøver at regne med et helt Aar, anser jeg for tvivlsomt. Den ærede Minister formener jo, at han kan formaa Folketinget til i Løbet af den korte Tid, der er tilbage af vor Samling, at vedtage den Takstlov, der her er forelagt fra Regeringen, og saa formener han, at der behøves et halvt Aar til Udarbejdelse af de ny Takster, saaledes at de skulde træde i Kraft den 1ste Oktober 1901. Hvis nu den ærede Minister har Ret i

denne Forudsætning, maa jeg holde for, at den ærede Minister ved Forelæggelsen af et Takstlovsforslag den 1ste Oktober grundet paa en Betænkning fra Kommissionen vilde kunne faa det lige saa hurtigt gennemført i Folketinget, som han nu venter det, ja vel endogsaa snarere have Udsigt dertil, naar der foreligger Betænkning fra Kommissionen. Jeg kan ikke give den ærede Ordfører for Flertallet Ret i den Opfattelse, at man til den Tid, naar der foreligger samlet Betænkning fra Kommissionen ogsaa om dette Forhold, skulde være nødt til at lade Takstbestemmelsernes Vedtagelse være afhængig af, om man kunde blive enig om Organisationen i øvrigt. Hvis dette nu kunde ske, og hvis den ærede Minister kunde fremskynde i Jernbaneetaten Udarbejdelsen af Takstforandringerne blot en Maaned tidligere end paaregnet, vilde de ny Takster kunne træde i Kraft den 1ste April 1902. Og saa vil det kun dreje sig om et Beløb paa 900,000 Kr., som herved gaar tabt for Statskassen. Nu vil jeg fremhæve, at ved principielle Sager af den Betydning som denne anser jeg det for ganske usædvanligt, at man siger, at en saadan Sag, der har principiel Betydning, skal afgøres hurtigere, end den er moden til, fordi man derved kunde vinde en vis Indtægt for Statskassen i en vis Tid.

Spørgsmaalet vil blive, naar vi skulle tage Stilling til denne Kvæstion: er det rigtigt for Tiden at gaa til den Takstforandring, som Flertallet foreslaar, er Sagen moden i saa Henseende, er der Udsigt til at gennemføre den for Tiden? Disse Spørgsmaal forekommer det mig, Landstinget maa overveje, forinden det tager Stilling mellem Flertallet og Mindretallet. Naar det da spørges, om det vil være rigtigt at gaa til de af Flertallet foreslaaede Takstforandringer, henleder jeg paa ny Opmærksomheden paa, at dette vil være stridende mod den Kommissions Tav, som for Tiden arbejder paa denne Sag. Jeg skal ikke tage denne Side af Sagen udførlig op. Jeg henviser til, hvad jeg i saa Henseende tilod mig at fremføre ved 1ste Behandling. Jeg genkalder kun i Erindringen, at Kommissionen har ønsket at faa Takstspørgsmaalet med til sine Overvejelser, dels fordi den ellers ikke kunde afgøre, hvorledes den skulde stille sig til de andre vigtige Punkter, som foreligge til dens Behandling: den finansielle Opgørelse for Statsbanerne, Lønningsforholdene osv., uden at den tillige havde Indfyldelse paa eller i alt Fald kunde stille Forslag om, hvor-